

Sygnatura akt VIII C 884/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko J. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 884/17

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2017 roku powód - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej J. R. powództwo o zapłatę kwoty 6.973,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną w dniu 25 sierpnia 2001 roku umowy bankowej nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, którą zobowiązała się zwrócić na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana nie spłaciła długu, pomimo wezwania do zapłaty, zatem w dniu 19 maja 2016 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna dokonał przelewu na rzecz powoda przysługującej mu wobec pozwanej wierzytelności.

Powód podniósł, że zadłużenie pozwanej na dzień wytoczenia powództwa wynosiło 6.973,77 zł, w tym 5.305,84 zł należności głównej oraz 1.667,93 zł tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych przez pierwotnego wierzyciela i powoda. Powód wskazał, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 17 marca 2017 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem inwestycyjnym.

(pozew k. 3-5)

W dniu 6 kwietnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 2228/17), którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 22)

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu sprzeciwu skarżąca podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k. 25-26)

W piśmie procesowym z dnia 31 maja 2017 roku (data nadania w UP) strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu. Wskazała, że wobec nieregulowania przez pozwaną jej zobowiązań wobec banku, pierwotny wierzyciel wystawił w dniu 28 stycznia 2010 roku bankowy tytuł egzekucyjny, który następnie został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Wobec tego prowadzone było przez komornika sądowego postępowanie egzekucyjne, które zakończyło się jego umorzeniem w dniu 23 października 2015 roku. Zdaniem pełnomocnika powoda podjęte działania przerwały bieg terminu przedawnienia.

(pismo procesowe powoda k. 33-36)

Na rozprawie w dniu 11 października 2017 roku nikt się nie stawił, zawiadomienia dla stron doręczono w prawidłowy sposób.

(protokół rozprawy k. 50)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 sierpnia 2001 roku pozwana J. R. zawarła z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K., umowę o korzystanie z karty kredytowej, na mocy której bank przyznał pozwanej limit kredytowy w kwocie 500 zł, z którego pozwana mogła korzystać na warunkach określonych w umowie, zobowiązując się do jego zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, opłatami i prowizjami w terminie i na zasadach określonych w umowie. Termin ważności karty kredytowej wynosił 3 lata od jej wydania, przy czym przedmiotowa umowa została zawarta na okres roku, licząc od daty jej zawarcia i miała być automatycznie przedłużana na kolejne okresy roczne. Pozwana oświadczyła, że zapoznała się z ogólnymi warunkami umowy o korzystanie z karty kredytowej.

(kserokopia umowy z dnia 25.08.2011 r. k. 37, ogólne warunki umowy o korzystanie z karty kredytowej k. 38, wniosek o przyznanie karty kredytowej k. 39, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 stycznia 2010 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. wystawił przeciwko pozwanej J. B. Tytuł Egzekucyjny, w którym wskazano, że na dzień 28 stycznia 2010 roku zadłużenie pozwanej wobec Banku z tytułu umowy o kredyt nr (...) z dnia 25 sierpnia 2001 roku wynosi 6.773,26 zł, zaś dłużniczkę obciążają od dnia następnego po wystawieniu b.t.e. do dnia zapłaty dalsze odsetki obliczone od kwoty 5.305,84 zł w wysokości 13 % w stosunku rocznym.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2010 roku opisanemu powyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności w sprawie II 1 Co 2617/10.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego przeciwko dłużnikowi J. R. było prowadzone postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi J. Z. w sprawie KM 2733/10. Zgodnie z treścią postanowienia z dnia 23 października 2015 roku postępowanie to zakończyło się umorzeniem postępowania wobec bezskuteczności egzekucji.

(kserokopia (...) k. 40, kserokopia postanowienia o nadaniu KW k. 42, kserokopia postanowienia o umorzeniu k. 43-44, okoliczności bezsporne)

W dniu 19 maja 2016 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużniczki J. R. opisanej powyżej. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika z tytułu umowy z dnia 25 sierpnia 2001 roku wynosi kwotę 5.305,84 zł tytułem zadłużenia kapitałowego, kwotę 1.361,64 zł tytułem odsetek oraz kwotę 94,05 zł tytułem kosztów. Pozwana została zawiadomiona o dokonanej cesji wierzytelności.

(kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 9-13, kserokopia załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 14, zawiadomienie k. 15, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 17 marca 2017 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanej na dzień wystawienia wyciągu wynosi 6.973,77 zł i składają się na nie następujące kwoty 5.305,84 zł – z tytułu kapitału, 1.667,93 zł – z tytułu odsetek. Zadłużenie wynika z umowy karty kredytowej nr (...)

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 8)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Wprawdzie przepis art. 123 k.c. określa, kiedy następuje przerwanie biegu przedawnienia, a przepis art. 124 k.c. stanowi o skutkach przerwania przedawnienia, ale w rozpoznawanej sprawie - wbrew twierdzeniom powoda - przepisy te nie znajdują zastosowania. Zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1, 2 i 3 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje oraz przez wszczęcie mediacji. Zgodnie natomiast z przepisem art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W określonych więc przepisami k.c. sytuacjach następuje przerwa biegu przedawnienia, którego materialnoprawnym skutkiem będzie rozpoczęcie tego biegu na nowo.

Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, stanowią czynności przerywające bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Powyższe nie oznacza jednak, że czynności te mogą być przedsięwzięte przez kogokolwiek i przeciwko komukolwiek. Dla wywołania skutku w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia konieczne jest dokonanie czynności przez strony stosunku prawnego leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Wniosek ten wynika z istoty przedawnienia, które jest instytucją prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, że

przerwanie biegu terminu przedawnienia ma nie tylko aspekt przedmiotowy, ale i podmiotowy. Nie wystarczy zatem identyczność wierzytelności, niezbędna jest też identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania biegu terminu przedawnienia, została dokonana. Przerwanie biegu terminu przedawnienia w przypadku określonego roszczenia następuje bowiem pomiędzy podmiotami materialnie zobowiązanymi/uprawnionymi. Innymi słowy, czynność obiektywnie zdolna do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wywiera zamierzony skutek tylko wówczas, jeśli podmiot dokonujący tej czynności jest rzeczywiście uprawnionym z tego roszczenia, a osoba, przeciwko której ma nastąpić przerwa biegu terminu przedawnienia w istocie jest zobowiązana do zadośćuczynienia roszczeniu (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622906). W. można dodać, że powyższe wynika z faktu, że na gruncie cywilistycznym można wyróżnić dwa rodzaje wierzycieli i dłużników. Wierzyciela egzekwującego (wierzyciel procesowy) i wierzyciela w znaczeniu materialnym. Dłużnika egzekwowanego (dłużnik procesowy) i dłużnika w znaczeniu materialnym. Oba pojęcia mogą być tożsame, lecz nie muszą (zob. szerzej A. Marciniak, § 161. Podmioty postępowania egzekucyjnego, [w:] A. Marciniak i I. Kunicki (red.), Postępowanie cywilne w zarysie, Warszawa 2016, s. 522.). Co do zasady, w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi

(art. 509 § 2 k.c.). Nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia. Zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. Odmienne jednak kształtuje się sytuacja prawna cesjonariusza wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym od sytuacji wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności. Nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem nie było dopuszczalne (por. m.in. uchwały SN z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04, OSNC/2005/6/98, z dnia 22 lutego 2006 roku, III CZP 129/05, OSNC/2007/1/4, z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14, OSNC 2015/12/137). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób niż w nim wskazane, za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki czynności wierzyciela – banku, prowadzące do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela. Z tego powodu nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Również czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeśli nabycie wierzytelności nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i po rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem (por. uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16, LEX nr 2067028).

Skoro zatem ustalono, że postanowieniem z dnia 15 marca 2010 roku (sygn. akt I Co 2617/10) Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko pozwanej na rzecz (...) S.A. z siedzibą w P., to skutek w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia dotyczył wyłącznie tego banku. Uwaga ta dotyczy także złożonego przez poprzednika prawnego powoda w tej sprawie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

W konsekwencji należy stwierdzić, że skutek w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia nie dotyczył sfery prawnej między powodem, jako nie będącym bankiem nabywcą wierzytelności, a pozwaną J. R.. Dopiero wytoczenie przez powoda powództwa w niniejszej sprawie mogłoby być uznane za czynność przerywającą bieg terminu przedawnienia, co nastąpiło de facto już po upływie ponad 2 lat od daty wymagalności dochodzonego pozwem roszczenia z tytułu zawartej przez poprzednika prawnego powoda i pozwaną umowy o korzystanie z karty kredytowej,

a zatem po upływie terminu przedawnienia. Wobec braku bliższych danych dotyczących daty wypowiedzenia umowy o korzystanie z karty kredytowej jak również wobec braku bliższych danych co do poszczególnych należności składających się na zadłużenie z tytułu kart kredytowej (co do których odrębnie biegnie termin przedawnienia roszczeń, wobec tego, że obowiązek dokonywania przez pozwaną spłaty minimalnej miał charakter terminowy, powtarzalny, pozwana była zobowiązana do dokonywania spłaty w terminach i kwotach wskazanych w treści wystawianych przez bank wyciągów; w konsekwencji każda spłata minimalna była odrębnie wymagalna jeszcze w dacie obowiązywania umowy, dla każdej spłaty biegł również osobny termin przedawnienia) Sąd przyjął na potrzeby przedmiotowego postępowania, wobec tego, że powód nie wykazał jednak w jakiej dacie i jakie poszczególne należności stały się wymagalne, że dochodzona przez powoda należność była bez wątpienia była najpóźniej wymagalna w dacie wystawienia b.t.e., tj. w dniu 28 stycznia 2010 roku, a zatem przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu po upływie 2 lat wobec tego, że choć roszczenie związane jest z prowadzoną działalnością gospodarczą to dotyczy roszczenia związanego z korzystaniem z karty kredytowej, a więc z dniem 29 stycznia 2012 roku stało się roszczeniem przedawnionym, zaś pozew został wniesiony w dniu 23 marca 2017 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarzut przedawnienia roszczenia, podniesiony przez pozwaną jest w pełni skuteczny. W konsekwencji należy uznać, że powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanej po upływie terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego powództwem.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia albo doszło do skutecznego przerwania jego biegu, ze względów o których wyżej mowa.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po 4 latach od momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a strona pozwana uchyliła się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Na marginesie podniesionych rozważań dodać należy, że roszczenie powoda nie zostało w ogóle udowodnione co do wysokości. Strona powodowa nie załączyła żadnego wykazu, którego treść wskazywałaby na to, co składa się na niespłacony kapitał, od kiedy do kiedy i od jakich kwot pierwotny wierzyciel naliczał odsetki umowne i karne, a nadto co dokładnie składa się na zadłużenie. Brak jest historii rachunku bankowego pozwanej, który był prowadzony dla obsługi przedmiotowej karty kredytowej wobec tego, że sama umowa o korzystanie z karty kredytowej, co oczywiste sama w sobie, nie powoduje powstania zadłużenia po stronie korzystającego z karty kredytowej. Powyższe uniemożliwiało Sądowi weryfikację poprawności wyliczenia wysokości zadłużenia. Podkreślić należy, że dowodem zasadności wysokości dochodzonego roszczenia nie stanowił załączony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 17 marca 2017 roku. Z dokumentu tego wynika jedynie, że powyższa wierzytelność została nabyta przez fundusz w drodze przelewu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 roku w sprawie III CZP 65/09, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (...)). Powyższego nie dowodzi również bankowy tytuł egzekucyjny, co do którego analogicznie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 roku, w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12).

Mając powyższe na uwadze, przedmiotowe powództwo należało oddalić,

co też Sąd uczynił orzekając jak w sentencji.